

Kunst met een diervriendelijke missie

Sinds haar derde beschouwt ze kunst al als een vorm van communicatie en plezier. Met haar nieuwste serie *In Our Veins* heeft Amy Guidry het haar missie gemaakt om onderwerpen uit te lichten die veel raakvlakken met het veganisme hebben. De Amerikaanse veganistische kunstenares vertelt over haar kunst, de achterliggende concepten rondom dierenwelzijn en milieuproblemen, en de creatieve uitdagingen die ze tegenkomt tijdens het schilderen.

Ik heb altijd al heel veel respect, fascinatie en liefde voor de natuur gehad. Toevallig was ik op jonge leeftijd ook al artistiek. De natuurlijke wereld ving mijn aandacht constant, en ik voelde de noodzaak om die wereld over te brengen via allerlei tekeningen van dieren, bomen, en fantasiewezens. Mijn hobby nam al mijn tijd in beslag en toen ik eenmaal op school zat, besteedde ik alle tijd buiten het studeren aan tekenen. Deze fascinatie is alleen maar meer gegroeid. Na een tijd begon ik vegetarisch te eten, en een paar jaar later werd ik veganist. Dieren en de natuurlijke wereld zijn altijd al aanwezig geweest in mijn werk, maar toen ik begon aan mijn huidige serie *In Our Veins*, voelde ik de noodzaak om ze belangrijker te maken. Ik wilde mijzelf zowel technisch als conceptueel uitdagen met mijn werk. Mijn tekeningen werden steeds surrealistischer, en steeds vaker ging ik gebruikmaken van droomachtige achtergronden en ongebruikelijke beelden. Surrealisme stelt me in staat om me in dierenwelzijn en milieuzaken te verplaatsen en aparte werelden te creëren die op de huidige staat van onze planeet reflecteren. Wat conceptueel onlogisch lijkt, kan tot leven komen via een schilderij. Wellicht is dat dan een uitvergrote reflectie, maar het is net zo goed een reflectie.

Er is een duizelingwekkend aantal bedreigingen voor de natuur, klimaatverandering, ontbossing, de bio-industrie... Tel hier nog de inhumane behandeling van dieren bij op, want dierenwelzijn en milieuwelzijn gaan

samen. Het is vanzelfsprekend dat dit belangrijke zaken zijn, en ik wil net zoals veel anderen helpen. Ik denk dat we het best kunnen helpen door onze talenten in te zetten en te doen wat we het beste doen. Voor mij betekent dat de boodschap verspreiden. Kunst is een krachtige manier om ideeën te verspreiden en om bewustzijn te creëren. Door mijn kunst, en vooral door de *In Our Veins*-serie, wil ik dan

Ik hoop vooral dat mijn werk mensen aanzet om na te denken

ook dierenwelzijn en milieukwesties aanpakken en een dialoog met mijn publiek starten. De onderlinge afhankelijkheid tussen mensen en de rest van het dierenrijk en de planeet speelt hierbij ook een rol. De een kan niet bestaan zonder de anderen, en daarom is het

ontzettend belangrijk dat we om elk leven geven.

De natuur is een delicate balans van verschillende soorten die op elkaar steunen. Als er ééntje weggehaald wordt, heeft dat een domino-effect op alle anderen. Als mensen beschouwen we natuur vaak als een middel om een doel te bereiken. Dieren worden beschouwd als stukken en onderdelen: hoofd, romp, vleugel, enzovoorts. Ze zijn geen levende wezens meer, maar slechts dingen die we eten of dragen of gebruiken als muurdecoraties. Als ze als voedsel gebruikt worden, worden sommige dieren zelfs anders genoemd. Een koe wordt bijvoorbeeld rund. Het is alsof we ons van de natuur afzetten. Ik heb dit gevisualiseerd door dieren-

hoofden niet langer met hun lijven te verbinden, of dieren extra kenmerken of persoonlijkheden te geven die we als menselijker zouden beschouwen.

Ik heb ook aandacht besteed aan wat ik als de omgedraaide aanpak beschouw. Zijn dieren minder persoon-achtig of belangrijk als je hun gezichten niet ziet? En hoe zit dit op een globale schaal? Ik zie zelf nog steeds heel veel leven en persoonlijkheid in deze dieren, ook al zie ik geen gezicht. Ik beschouw ze nog steeds als levende wezens.

Mijn schilderij *Integral* gebruikt bijvoorbeeld de natuurlijke wereld in plaats van de paardenhoofden. De natuur is zo'n groot deel van ons dat

ik bomen of landschappen gebruik in plaats van hoofden of ledematen, om zo het belang van de verbintenis te benadrukken. Ik zie bijvoorbeeld gelijkenissen in de spierstructuur en bewegingen van rennende paarden en die van een danser.

Ons gebruik van dieren en van het milieu heeft geleid tot activiteiten die zouden kunnen worden gezien als een bizarre perversie van de natuur. Van ons alledaagse leven tot de meest complexe wetenschappelijke ontdekkingen hebben we een wereld geschapen die ver verwijderd is van onze oorspronkelijke planeet. Ons voedsel is niet langer iets wat we zelf verbouwen of waar we op jagen, maar het is voorverpakt, bewerkt

en massa-geproduceerd. Natuur is onnatuurlijk geworden. We zien het als excentriek of bohemien. Als volwassenen drinken we iets wat in feite de moedermelk van een totaal andere soort is, terwijl we de spot drijven met het idee dat een vrouw haar kind publiekelijk borstvoeding geeft. In *Mother Nature* heb ik een kalf geschilderd dat gevoed wordt via een mensenborst, om zo die dubbele standaard aan de kaak te stellen. Als dit bizar is, waarom is het dan niet bizar als de rollen zijn omgedraaid?

De bio-industrie heeft geresulteerd in ontbossing, in het verliezen van vitale huisvesting voor vele soorten, in het doden van diersoorten die worden beschouwd als vijanden van de boer, en ze zijn grote schuldhebbers van klimaatverandering. *Crutch* is een van mijn schilderijen dat heel direct hierop inspeelt. De agribusiness is berucht om het weggakken van bossen om ruimte te maken voor duizenden koeien die dagelijks geslacht worden. Dit weggakken, en de hoeveelheid methaan die geproduceerd wordt door het houden van zoveel koeien, beschadigt de ozonlaag en drijft klimaatopwarming op. De huizen in *Crutch* representeren de samenleving die wij hebben gebouwd op het uitbuiten van deze dieren voor ons eigen belang. De oceaan stijgt, en er is geen ander land in zicht, terwijl de koe wordt gebruikt als eiland. De stelten representeren de onstabiele

en onoverkomelijke val die het resultaat zal zijn van dit soort knoerige oplossingen in plaats van daadwerkelijke verandering.

Als we zo doorgaan zal onze vooruitgang de koers van de natuur blijven veranderen. We zijn in staat om allerlei soorten met een zeer hoog tempo te laten uitsterven. In mijn schilderij *Exposed* (afgebeeld op de cover) staat de tijger centraal, hij is niet langer gecamoufleerd, zoals vaak het geval is als wij ons gaan bemoeien met natuurlijke leefomgevingen. Hij is onbeschermd tegen de rode jungle, een symbool van gevaar. De rode achtergrond geeft ook een soort urgentie weer. Milieuproblemen lijken vaak een soort dringendheid te missen, omdat ze niet direct gerelateerd lijken te zijn aan onszelf, terwijl dat juist wel het geval is. De vlinders waar de tijger naar reikt, representeren het leven en zijn terug te vinden in veel van de schilderijen uit de serie. Het leven is mooi en fragiel, net zoals een vlinder, en is maar van korte duur.

Als laatste voorbeeld gaat *Dichotomy* over de mens en het dier, het rationele en irrationele, en het goede en slechte. Het doolhof representeert het pad dat we moeten nemen, het is een symbool van bedevaart. Mensen kunnen het pad van verlichting bewandelen. De dieren in het doolhof representeren het leven dat we

onderweg tegenkomen (of we in harmonie leven of niet), en uiteindelijk zullen we de Minotaurus tegenkomen die zowel onze biologische natuur als keuzevrijheid weergeeft. Kiezen we ervoor om in vrede te leven, of gaan we voor ons eigen belang? Kiezen we voor harmonieus samenleven, of doden we hen, nemen we hun land, en vervuilen we hun milieu? Ten slotte hoop ik vooral dat mijn werk mensen aanzet om over zulke zaken na te denken, dat het hen aanzet om kritische vraagtekens te zetten die positieve veranderingen kunnen veroorzaken.

